

(ar pseidonīmu I R– Ž)

Profesors Andrejs Ērglis reiz Valentīndienas sirsniņu esot nosaucis par sarkano plīša dibenu. Tiesa, profesoram regulāri pieraksta teicienus, ko viņš nemaz nav teicis. Tomēr šis salīdzinājums man nāk prātā ikreiz, kad iebraucu Rīgā, kur Ušakovs, iespējams labu gribēdams, uzrakstam Rīga garumzīmes vietā uzlicis zilibaltu betona dibenu.

Esmu divdesmit gadus vērojis sirdi gan no iekšpuses, gan operāciju zālē, gan radioloģiskos izmeklējumos un doplerogrāfijās. Skatoties uz zilibalto veidojumu, varu pilnīgi droši teikt „nu nemaz nav līdzīgs”.

Jebkurš latvietis esot eksperts hokeja noteikumos un kaimiņu bērna audzināšanā. Skatoties priekšvēlēšanu aktivitātes, man jāteic– ikviens latvietis ir eksperts sirdslietās. Einārs Repše mums stāsta kā jāreformē veselības aprūpe, Veselības ministriju vada darba grupa, kuras lielākais panākums ir pašu atziņa „nu mēs esam sapratuši, kas jādara”, bet visi tie, kam pilnīgi nekas nav ko teikt un kas pilnīgi neko nesaprot, partijas vai vismaz avīzes virsrakstā ieliek sirdi „No sirds Latvijai”, „Ar Latviju sirdī” vai vismaz „sirsnīgi vēlējumi” uz bukleta.

Sirdslietas Latvijā tomēr ir veselības joma. Ja kāds grib palīdzēt Latvijai no sirds, tad viņa uzdevumam vajadzētu būt– stiprināt katra Latvijas iedzīvotāja un visas tautas veselību. Tā kā latvieši lielākoties mirst no sirds un asinsvadu slimībām, tad politiķu uzdevums būtu mazināt šo slimību risku vai atbalstīt saslimušo ārstēšanu. Vienkāršoti tas izklausītos tā: profilakse būtu atbalsts tautas sportam, smēķēšanas ierobežojumi, trans– tauku aizliegums un sāls ierobežošana rūpnieciski ražotā uzturā. Savukārt jautājumā par slimnieku ārstēšanu pirmais solis būtu palielināt finansējumu veselības aprūpei, lai samazinātu pacienta iemaksu un līdzmaksājumu, un atvilinātu iespējamo pacientu iespējami ātri pie ārsta. Nodrošināt, ka katram Latvijas iedzīvotājam vismaz reizi gadā nosaka holesterīna līmeni, izmēra asinsspiedienu, bet vecāka gadagājuma cilvēkiem– veic slodzes elektrokardiogrammu. Ticiet, tie nav milzīgi izdevumi.

Trešais ir kardiorehabilitācijas neesamība. Tā ir reāla Latvijas problēma. Andrejs Ērglis slimnieku saņem infarkta slimnieku, angiografē to, ievieto viņa vainagartērijās stentu un pēc trim dienām izraksta no slimnīcas. Veselības ministrija saberzē rokas– labais darbs izdarīts. Mēs esam nedaudz piemirsuši, ka veselības aprūpes centrā atrodas pacients. Šis pacients izrakstās no slimnīcas neziņā, izbiedēts, dodas uz savu rajonu, viņam rehabilitācija pēc šīs bīstamās slimības– infarkta– nav paredzēta. Lai šis slimnieks pārlietu ātri neatgrieztos pie Andreja Ērgļa atkārtoti, valstij ir jāparedz rehabilitācijas programma.

Kardiorehabilitācijas programma ir īpaši veidots pasākumu kopums pacientiem ar sirds slimībām. Programma ietver izglītojošas nodarbības, īpašus fiziskus un relaksācijas vingrinājumus, palīdzību mainīt dzīves veidu un mazināt sirds slimību riska faktoros. Rehabilitācija ir fiziskās aktivitātes, veselīgs uzturs un atbilstoši medikamenti, kā arī pacienta izglītošana, un tas viss– par solidāri iemaksātu naudu– tāpat par valsts budžetu. Jo jebkurš no mums var līdz savam infarktā nodzīvot.